

Lente-bloemtjes geworpen in de schoot van aangename juffers

bron

Lente-bloemtjes geworpen in de schoot van aangename juffers. Jan Dirksz Kuyper, Enkhuizen 1682

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/_len003lent01_01/colofon.php

© 2011 dbnl

Op De Geestig singende Juffers.

*DE Tracis' Orpheus, deed door leydig snaren-spel
Sijn bleek' Euridice hem volgen uyt de hel;
't Valt ligt een Speelman, met sijn veel
Te lokken een uyt 't onderaartse deel;
De dert'le slaagjes van uw toovertong in 't singen
Vermag, soet Juffer-volk, op my al and're dingen.*

*Want schoon ik in den Hemel woonde,
En sat ter maaltijt van Iupijn
(Mids onder een glas Ambrosijn)
En'k hoord' uw' soete kunst, gy troonde.
Voorseker Schoone metter vaard
My aanstonds by uw opter aard.*

Aan de Selve.

Vermaaklijk Juffer Gild, daar yeder
voor moet swigten, De Musen selver
ligten, De Kransjes van haar hoofd, Als
gy opheffen wilt, Vermaaklijk Juffer Gild.

Soet Volkje, dat de Min
(Als hy ons wildoen lyen)
Verstrekt tot batteryen,
Van waar hy sonder slag, of stoot onshert neemtin,
Soet Volkje van de Min.

De pijn die 'k ly, en lee
Kan een van uw wel stillen,
Wanneerse slegts soud willen
Met een verliefde lonk, of 't alderuyterst twee,
De pijn die 'k ly en lee.

Schoon wy hier sijn misdeelt
Van soete nagtegalen,
Gy kunt die scha betalen,
Met een vergode tong, die siel, en ooren streelt.
Schoon wy hier sijn misdeelt.

Ik heb volbragt uw wit.
Ontsluyt dan ook uw lipjes,

Op welker malse tipjes
De quint' essentij van ambroos, en nectar sit.
Ik heb volbragt uw wit.

Hef gulle keeltjes op,
Als lekkre honingbietjes
Doorlees doorproev dees liedjes,
En sing uw' buykjes vol, uyt onvermoeyden krop
Hef gulle keeltjes op.

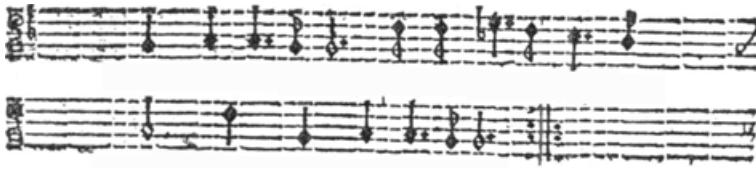
DEs Operaas singen is seggen,
Als men 't by 't uwe gelijkt, Sy mag'er de
broek wel by leggen, Want, want, want, gy

Men pluk het Bloemtjen, eer het treurig ga ver-
 leppen, 't Geeft aan een Maagt dees leer, Dat
 sy haar dient te reppen, de Jaartjes onder-
 scheppen Haar en 't geen de schoonheyf gaf, Met de
 Jeugt en vreugt met eenen Gaat de tijt haast rekken
 hene, En men mag, als men is na by het graf, Niet

weer van meta af, Als men is na by het
graf, niet weer van meta af.

Het roomtje van uw tijt,
Dat nu soo vet, en soet is,
Eer gy de lust raakt quijt
Orber terwijl het goed is
Soo d'er ymand van uw vroed is
Maak'er jonge kaasjes van,
Als het eens quam te vergooren
Soud het niemand meer bekooren,
't Worde dan, 't worde dan,
Het worde dan,

Gekerrent door een man.

Als eens de roose-kleur,
Uw' verwen sijn verschoten
Met al haar glans, en fleur
Van niemant oyt genoten;
Als gy niet meer op uw' kooten
Sult soo fris, en moedig gaan,
Sal men uw wel kunnen derven,
Niemand sal om uw dan sterven
In getraan, in getraan
Laat uw dan raan
Eer die dingen sijn gedaan.

Wilt eenmaal opt request
Der minnaars fiat schrijven,
Wagt niet opt alderlest
Gy mogt dan sitten blijven

Wilt uw en ons gerijven;
Ik sal dan met hert, en pen
Ook gedurende de dagen
Mijner lente, willig dragen
Uw lievrey, uw lievrey,
Dewijl ick ben
Uw

Dienaar

eNne eN..

Lente-Bloemtjes.

Aubade.

Voix: *Sarabande Royal.*

CLoris wanneer ik de bevalligheden;
Met schoonheit in u lichaam sie gepaart,
Als ik uw' oogen haar aantrek'lijkheden,
En op uw wangen sie de Roose-gaard,
Het Lelybloesem
Op uwe Boesem,

Soo seg ik Cloris is van Goden aart,
Maar als ik wreede proev uw straffe sinnen,
Waar van ik immer heb soo veel geleen,
En dien men eewig egter moet beminnen
Soo seg ik weder met de grootste reën
Misleide oogen!
Gy waart bedrogen.
Geen van de Goden heeft een hert van steen.
En nu dat uw mishagt mijn trou, en leven
Als gy my uit uw hemel dus verstoot,
Soo ist ook beter dat ik my begeve
Eenmaal uyt 't leven, en na Charons boot;
Dan dat ick sterve
Soo menigwerve
En duysentmaal de alderwreedste doot.

Daar sal ik enden al mijn pijn en lijden
 Vrywillig voor uw goddelijck autaar,
 Dit sal my nog in mijne doot verblijden
 Wanneer ik sterve sal uw Martelaar
 Maar Moorderesse!
 Onthout mijn lesse
 De reek'ning voor de Goden valt uw swaar.

[In 't stilste van de nagt, dat al de sterren 't sagen]

Toon: *Esprits qui souspires.*

IN 't stilste van de nagt, dat al de sterren 't sagen
 Swoert gy voort aangesigt der silverblanke Maan,
 Ondankbre Roosemond; dat nimmer soud vertragen
 De loop van uwe min maar steeds al hooger gaan,

Gy hingt my aan den hals met minnelijk verlangen,
Gy drukte selv' mijn hand op uw verliefde borst
Gy bleeft gelijk de klim om mijne leden hangen,
En 'k leste in uw arm mijn kuysse minnedorst

Gy woud (spraaft gy) mijn min met weder min betalen
g'Had alles over voor soo wellekomen gast,
Gelijck de mosseltjes aen krabhoofd, en om palen,
Soo kleefde toen mijn mond op uwe lipjes vast.

Soo lang de wolf het vee sal leggen list, en lagen,
En men het ruysen hoor der golven aan de strand,
Soo lang de Son int Oost sal klimmen op sijn wagen
Swoert gy dat duren soud' uw suyv're minnebrand.

De swaluw mogt veel eer haer wederkomst niet weten.
En 't nat van Rijn, of Maas na haren oorspronk gaan,
Als gy O Roosemond oyt mijner soudt vergeten,

Nu durft gy evenwel dit in de wind heen slaan
Maar denkt soo edel bloed oock leeft in mijne a'ren
Dat nog uw minlijk oog, nog uw boetvaardigheyt
Het onweer van mijn spijt sal kunnen doen bedaren,
Is eenmaal tegens uw het vonnis daar toe leyt
Gy die my nu versmaat sult dan nog eens betreuren
Verlies van sulken min, als mijn misbruykt gedult
Zal weigeren het geen uw voormaels mogt gebeuren,
Zoo dra de Kerfstok van mijn lijden sy vervult.

[Tis waar Clorinde gy zijt schoon]

Voys: *La Duchesse.*

Tis waar Clorinde gy zijt schoon
Uw oog hield my door haer gelonk gevangen,
Uw roode wangen

Spannen wel de kroon,
Uw wesen, en gelaat vol minne vonken
Beloofde door haar lonken
Aan mijn min geen quaet
Maar nu gy soo ligtvaardig
Mijne trouw verraat,
Soo ken ik uw niet waardig,
Dat g'ook langer staat
Geschreven in het binnenst van
Mijn hert, soo dat ick ewig ban
Uyt mijn gedagten vyandin
Uw ligte min.

Of meent gy nog wel soete kindt
Dat mijne oogen door de kragt der liefde,
Daar gy me grieve

Sijn soo stekeblind,
Dat ik die nauwe band,
En slavernyen
Onendelijk sou lyen
Van uw straffe hand
O, neen! uw wreede sinnen
Hebben my betoont
Dat in uw hert van binnen
Niet dan wreedheit woont,
'k Verlaat uw nu gy my verlaat,
Ik min geen Juffer die my haat,
Wilt gy dat ik om uw ly
Soo ly om my.
Ik sla uw schoonheit in de windt,
Gelijk gy eertijts deedt mijn droeve klagten,

'k Sal voort veragten
Uw die 'k heb bemint,
Vaar wel in eewigheid wel eer beminde
Ligtvaardige Clorinde
Vol ondankbaarheid;
Mijn trouw heeft uw verweten
Uwe trouwloosheen,
Ik sal nu haast vergeten
Uw om Clorimeen,
Wanneer ik bly, en vol van vreugt
In wederliefd' sal sijn verheugt
Als gy helaas beklagen sult
Te laat uw schult.

Gewelt van Phillis.**Wijse: *La Babtiste.***

PHilis als gy met uw oogen
My een min'lijk lonkje biedt
Alle droefheit van my vliedt,
Siet hoe groot is uw vermogen?
En het onbepaalt gebiedt?
Van een lonk,
Van een vonk,
Van soo klennen minnedronk.
Uw gesigt heeft my bewogen,
Dat ik onvervaart, en koen

My gestaag moet derwaerts spoen,
En het sijn die selve oogen,
Die my daaglijks sterven doen
Siet hoe graag! Ik verdraag;
En bemin mijn eygen plaag.

 Heel verquistig met mijn leven
Swerv ik om de schoone vlam
Die uyt uwe oogen quam,
Tot dat ik geraak te sneven
Als een mugje in de vlam,
Dog de graf-
Ste hier af
Agt ik voor een soete straf.

 En dewijl dat gy betoovert
Niet alleen mijn minsiek bloed,

Maar ook andre set in gloed
't Alderkouwste hert veroveret,
En tot assche branden doet,
Soo sal mijn
In dees pijn
Dat nog tot vertroosting zijn.

Op het Noodlot.

Toon: *Courante Monsr. novelle.*

DE Hemel schoonse treurt
Verwisselt hare beurt,
En d' Oceaan door storm van een gescheurt

Bedaart en wort door onweer niet gesteurd,
Maar ach mijn Liefdes tegenspoet,
En 't onweer van mijn ongerust gemoet
Verandert noyt, 't Geluk hoe los, hoe ligt,
Is hier stand-vastig, en van swaar gewigt

De Blixem treft altijd
De bloem en bloesem niet,
Maar Cloris ach gy die mijn Blixem zijt,
Sijt oorsaak dat mijn siel gedurig lijdt,
De vuurpijl van uw' oog is mijn
Veel lichter dan de blixem van Jupijn,
Een straaltjen van uw tooverend gesigt
Verdooft God Phæbus helder Sonne-licht.

De Son die 't al besiet
Siet in de werelt niet,

Dan 't vast en onveranderlijk verdriet
Van my, of het verandert met ter tijt,
De dag mijns levens, schoon ik sugt,
Is overtogen met een swarte lugt,
En derft haar ligt als in een duyster graf,
Wanneer gy wendt uw oogjes van my af.

Maar Cloris, Marmer beelt,
(Dat niemands oog verveelt,
Waar in Natuur met haar volmaaktheyt speelt)
Ontfang mijn hert by 't uw dewijlg' het steelt,
Ligt dat het mijn van enkel vlam,
Wanneer het in uw kille boesem quam
Het ys, en snee en sulken harden vorst
Ontdoyd', en dreef de winter uyt uw borst.

Van Cloris.

SOo gy verwondert staat voor Cloris schoone oogen,
Twee dwingelanden vol vermaak
Sijt vry niet minder opgetogen
Als g'haar albaste krop, haar mond haar roode kaak
Haar boesem swoegen siet met liefelijk gewemel
Haar lichaam dat is sekerlijk een hemel,
Want om te toonen dat het soo gelegen sy
Soo is het nimmer van beweging vry.

Op haar Afwesen.**Toon: *De son aan 't klimmen.***

O Salig uurtje
Doen ik eerstmaal 't minne-vuurtje,
Doen ik eerst het groot vermogen
Van die alvermogenend oogen,
Voeld', en sag blijde dag!
Doen ik in haar hertjen lag,
Wanneer dat my de son
Van Cloris schoonheyt door haar stralen overwon,
Waar in dat ik soo menigmalen

Quam te dolere en te dwalen,
Opgenomen door het licht
Van haar gesigt.

O Soet herdenken!

Aan haar liefelijke wenken,
Doe mijn lukstar soo verheven
My vergon het soetste leven,
Doe mijn wond door haar mond
Soo veel baat, en hulpe vond,
Als ik de violet
En roosen plukte van haar kaken onbesmet,
En door die vlammen aan het blaken
Cypris Lust-hof mogt genaken,
Waar ik dronk het Ambroosijn
Van God Jupijn.

Maar laas dees vreugde
Die verdwijnt in ongeneugde,
Nu ik 't mild gesigt moet derven
Schoon dat ik haar min verwerve
Bitter roedt; dat mijn soet
Soo verkeert in tegenspoet,
Nu ik de liefde gloet
Van haar verwarremende vonken missen moet,
En al d'aanminnelijke lonken
Die mijn sinnen maakten dronken
In de geur'ge dageraat.
Van haar gelaat.
'k Sweer by de Goden
Dat ik nogtans uw geboden
Onderhouden, en in 't minnen

Noyt verandre sal van sinnen,
Schoon de tijt nu verbiedt,
Al het geen mijn ziel verblijdt,
Die door haar tyranny
My afdwong tegen wil te enden 't soet gevry,
Wanneer ik uw volmaaktheen kende
Most mijn lichaam van uw wende,
Dog mijn ziel hoe het ook gaat
Uw noyt verlaat.

Minne-sugje.

Stemme: *Ik drink de nieuwe most.*

GEbiedster van mijn hert,
Dat opgeoffert wert

Aan uw, tot teken van mijn liefde vlam
Die uyt uw oogen als de blixem quam
In dese borst, alwaar
Sy maakt mijn herte
Tot een brand altaar
Het gantse lijf vervult met smerte,
En mijn ingewant
Ontsteekt in ligte brand.

 Soo Paris uw sag staan
Hy bood uw d'appel aan
Want 't geen verdeelt was in drie Godlijkheen
Besit gy Cloris altesaam alleen
Wanneer gy lacht, of lonkt
En maakt dat 't koude
Ys, en steen ontfonkt,

Soo salmen uw voor Venus houden,
Juno als gy gaat,
En Pallas in uw praat,
 O sugjes, en geweent
Vlieg na mijn Cloris heen,
Vertel die over al gevierde maagt
Wat dat mijn ziel om harent wil verdraagt,
Hoe dat ik stadig smelt,
In hete tranen
Als de sneeu op 't velt,
Waar med' ik seek een weg te banen
Door haar hardigheyt
Tot mededoogentheit.
 Maar in het swaar verdriet
Van al haar wreed gebiedt,

Van al de pijn en plagen dien ick voel
Van al de vlammen die ik sta te doel,
Soo seg haar ook soo sy
In haar gedagten
Nog eens denkt om my
Dat het mijn ramp soo sal versagten,
Dat mijn ongeval
Verdraaglik wesen sal.

Op haar Oogen.**Toon: *Amarilli mia bella.***

Schoone Oogen van Phillis,
Die door uw' hete lonken als 't uw' wil
is, doet gloeyen al dat kil is:

O oogen soo men u eens most ver-
liesen Souw 't alles stijf bevriesen;
Oogjes indien ik u immer moet der-
ven Sijt gy d' oorsaak, zijt gy d'oor-
saak, zijt gy d'oorzaak, van mijn sterven.

Uw'gelonk kan de baren
Der See, en al het onweer straks bedaren,
Ja selv de nagt opklaren,
Oogen gebiedsters der werelt vol wonder,
Wiens stralen noyt gaan onder,
Indien gy wilt ook nimmer my begeven.
Sult gy êwig,
Sult gy êwig,
Sult gy êwig
My doen leven,

Madrigal aan Philis.

*AAnminnelijke bloem!
Al wat Natuur tot roem,
Tot ons verwondering
Aan 's weerelts ommekring
Voor wonder wist te schenken,
Dat is alleen
Met regt, en reën
De luyster die m' in uw siet blenken;
Nu sijt gy overschoon,*

*En met Ambroos beregent
Maar hadden uw de Goôn
Met sagter hert gesegent
(Dat ene schorter maar) dan waart gy heel volmaakt
Waar toe indien mijn trouwe liefde noyt geraakt,
Soo overtreft mijn leed:
Het leed dat yemand weet
Maar raak ik 't aangename wit,
En win het kostelijk besit
Uws schoonheys, dat het uytvalt na mijn wil, en wensch,
Soo overtreft mijn luk 't luk van een sterff'lijk mensch.*

[De Min vermeten op sijn kragt]**Stemme: *La Gaillarde.***

DE Min vermeten op sijn kragt
Braveerde laastmaal al de Goon haar magt,
Hy lagte met het blixem vier,
En Mars sijn dolheyt agt' hy niet een sier.
 Hy swetste van sijn glory op,
Hy haalde sijn Triumph soo hoog in top
Dat sy uyt spijt de klene guyt,
En jonge dreven tot haar hemel uyt.
 Gebannen vloog hy na de aard,
En toornig sag hy dikmaal hemel waard
Hy swoer hier wraak te nemen af,
Waar op hy vaardig sig vol moed begaf,

(Veragtende sijn pijl en boog)
In Cloris over al verwinnend oog,
Magtig genoeg om daar van daan
De Goden self te doen den oorlog aan.
Maar alsoo haast het toornig wigt
Gelegert was in Cloris soet gesigt,
Soo dagt het noyt meer aan de Goôn,
Nog aan den Hemel nog geleden hoon
Maar bleev' vernoegt daar altijd met sijn woon.

Juste, & Probable erreur.**Toon: *Nova.***

LAast als de Minne-god van verre
Sijn Moeder kreeg int oog,
Soo sloeg hy sonder lang te merren
De handen aen sijn boog,
Hy nam een schigje uyt sijn koker,
En doelde na haar hert
Dat van die vuur, en vlamme stoker

Wel haast getroffen wert;
Maar Venus toornig, en ontsteken
Hier over riep hem toe
Gy deugeniet ik sal het wreken
Al was het met de roe,
Het Minnegoodje sprak met beven
Verwondert, en vervaart
Ag Moeder wilt het my vergeven
'k Dagt dat gy *Cloris* waart.

Wekker voor Cloris,**Stem: *Ballet du Roy.***

Indien dat het minnen met haar soete brant
Ontsteken heeft u koele sinnen,
En gy my niet meer wilt vlien,
Soo gun dat ick 't geluk,
De vreugt, en vrugt der liefde pluk,
Eu u o Cloris in mijn armen druk,
Dat my niemand u ontruk;
Al eer ghy het mishagen van u dagen
Sult beklagen,
Als de tijt, u schoonheyt, en bevalligheyt verslijt,
Dat ghy uw oock selfs niet meer gelijk en zijt,

Als uw' jaren hene varen,
En uw' frisse lent
Sonder vreugde droevig loopt ten end.

De Son

Rijk van stralen
Ging wel gisteren avond by de kimmen nederdalen
Dog men 's morgens die weer vond
Met sijn vergult gesigt
Sijn glans, en alverquikkend licht,
Als men sijn luyster weer verresen sag
Maar wat is ons levensdag?
Wanneer die eens ons oogen
Is ontogen,
En ontvlogen
Soo dog keert

Die nimmer weder (soete beelt) maar leert
In te volgen al het geen de Min begeert,
Om ons leven wel te leven,
Oorsaak van mijn lust!
Sijt dan duysentmaal van my gekust.

Minneklagt.

Stemme: *O Kers-nagt, of Wallis.*

VOLmaakte beelt gy die de stralen
Der min doet in mijn boesem dalen
Ag Cloris die soo brant, en blaakt,

En blaast de vonken door mijn leden,
Kom luystert schoone na mijn bede,
Dat eens mijn klagt u hertje raakt.

Gy die de vlam eerst deed 't ontvonken
Door aengename minnelonken,
En dagelijks voedsel geeft aen 't vier
Die al de minnaarts doet verbranden,
Die al de herten houdt in banden
Gy sinne stelend' aardig dier

Uw bid ik eenmaal hebt medôgen,
En wilt mijn brakke traantjes droogen
Verbind mijn diepe minne-wond,
Gy, en niet een meer op der aarde
(Hoe hoog van schoonheyt, en van waarde)

Kunt maken mijn jong hert gesont.

De witste lely die moet bloosen
Van schaamte d' alderschoonfte roosen
Besterven wit uyt jealousy,
Als gy uw weg neemt door de bloemen
Dewijlse zien dat gy te roemen
Voor Koningin zijt van haar ry.

Geen Joseph als hy uw sag komen
Soud kunnen sijne min betomen
Al was hy nog soo kuysch, en koel
Al was hy kouder dan het Noorden
Wanneer hy u maar spreken hoorde,
Soo kreeg hy van de min gevoel.

De soete stem wt uwe lipjes
U mont, u wit albaste klipjes,
Uw vers besneewden hals, en krop
De roosjes op u roode wangen
Doen yder een belust verlangen,
En voeren ons ten hemel op
O, sugjes vlieg vervult de winden
Bekruyp het oor van mijn beminde,
En druk haar dese woorden in,
Hoe dat ik hopeloos verlange
Wanneer dat ik haer sal omvangen,
En sy veranderen van sin,
Wanneer dat ik die vreugt sal plukken,
Wanneer ik mont aan mont sal drukken
Die vreugdt met wedersijds gestreel,

Waar na Jupijn zou water-tanden
Wanneer ik buyten pijn, en banden
Sal krijgen van die vreugd een deel.

Soo my die wellust wierdt geboden
Dan riep ik vroolijk tot de Goden,
Besit den Hemel vry met rust,
Wanneer ik Cloris mag omarmen,
Wanneer zy mijner wil ontfarmen,
Wanneer mijn mont haar montje kust.

Afscheyt.**Voys: *Repicava las campanillas.***

Wreede Cloris wiens koele sinnen,
 Wiens altijd door en door bevroosen hart,
 Wiens altijd door en door bevroosen hart,
 Ik noyt en kon verwinnen door 't minnen,

dat het om my eenmaal bewogen wert, dat het om my een
 Dat het om my eenmaal bewogen wert.

Denk niet dat ik
 Voortaan bestendig,
 In mijne dwase min uw ongena,
 In mijne dwase min uw ongena,
 Met veel sugtens onendig
 Elendig,
 O Schoone meen te loopen agter na,
 O Schoone meen te -
 O Schoone meen te loopen agter na,

Sijt versekert
Schoon gy door grieve,
Mijn onvoorsigtig hertje met uw mond,
Mijn onvoorsigtig hertje met uw mond,
dat doen ook weer verstiefde
Mijn liefde
Wanneer gy niet genesen woudt mijn wond,
Wanneer gy niet ge -
Wanneer gy niet genesen woudt mijn wond,
Want dewijl gy
Niet wilt beloonen
Mijn trouw nog hiet mijn hertje welkom *bis*,
Dat by uw o mijn schoone Woud' wonen,
Soo neem ik ook mijn hertje wederom
Soo neem ik ook mijn -
Soo neem ik ook mijn hertje wederom.

Schoonheyts spiegel.**Voix: *La Princesse.***

PHilis als gy eens besiet
Uw volmaaktheyt in een spiegel
Soo betrouw u schoonheynt niet,
Maer weet dat uw gesigt,
Daar nu yder een voor swigt,
Niet meer is als 't brosse glas,
Dat uw schoonheyts spiegel was.

Lieve kint besint het wel
Wilt op uw getijtje passen
Want de jaartjes vliegen snel,
Al uwe trots, en roem

Is niet anders als een bloem,
En och in hoe korten tijt
Is een bloempje haer luyster quijt.

Gelooft het, eer het is te laat,
Dat het bloosjen van uw wangen
Als een roosjen hene gaat,
En dat de sonneschijn,
Van uw lieflijk aanschijn
Haastelijk sal onder gaan
Sonder oyt weer op te staan.

Alsoo lang de mogenthey
Van uw oogen my betoovert
Ben ik tot uw dienst bereyt,
Maar als de soete lent
Van uw schoonhey loopt ten endt,

Soo verseker ik 't nu al
Dat mijn liefde sterven sal.

Serenade aan Philis.

Voix: *Boure Madame.*

MYn hert vlieg na u wit,
Het schoone oog dat gy aanbidt
Seg dat ik haar gesigt nog al
Bemin, en minnend' sterven sal
Maar neem wel agt
Dat g' u wel wagt
En niet in de brand versmagt.
Ga spreek dog soet'lijk aan

Die Son, waar van ik moet ontfaan
Mijn ligt, alwaar de Minne sant
Sijn minnetoorsje steekt in brand.
Maar neem wel agt
Dat g' &c.

Seg hoe sy vroeg, en laat,
Altijd in mijn gedagten staat
Geprent, en hoe dat ik verdwijn
Om harent wil in smert, en pijn,
Maar neem wel agt
Dat g' &c.

Ondekt haar onvertzaagt
De diepe wonden die gy draagt,
Het vuur dat in uw binnenst woont
Pas dat g'uw' liefde kragtig toont

Maar neem wel agt
Dat g' &c,
 En soo een lieve lonk
U ytwes tot vertroosting schonk,
Hou moed, en bid, en smeeke dan voort
Tot dat zy heeft uw klagt verhoort
Maar neem wel agt,
 Dat g'u wel wagt
En niet door haar oog versmagt.

Op haar Traantjes.**Voix: *Courante Madame Novelle.***

Gy silver beekje, dat de kaakjes van mijn Cloris
nat, Gy kristalijne traantjes die het licht verduystert
van haar helder aangesicht, Met sulken donkre buy,

en regenvlaag, Ik u de reden vraag, hoe 't kon ge-
schieden, Want haar oogje steekt mijn in de lichte
brand, Hoe quam uyt de vlam al de vochtigheyt en 't
oog soo droog dese traantjes schreyd. Maar
neen gewis ik mijn oordeel mis, Wanneer ik meen

dat dit is geweent, Wanneer men zeyt, datge
water schreyt, Wanneer men die douw agt soo
koel en kou.

Want al die drupjes zijn
Niet anders dan een Sonneschijn
Van hete straaltjes, die my overheert,
En 't brandend' hert tot stof, en as verteert
Wat sal de hoop eens minnaars zijn in 't end?

Waar hy sig hene wend't
Nu water branden doet,
En 't water weder voortkomt uyt de gloet.

O Min!

Buyg de sin
Van mijn Afgodin
Soet gesigt
Dat soo ligt
Dese vlammen stigt,
Verschoon mijn straf,
Wend uw wreedheit af,
Of soo uw behaagt
Al te strenge Maagt,
Dat tot gewin,
Van mijn trouwe min

Het loon zy de dood
Schoone 't is geen nood.

Sonnet.

*PHilis het leven dat ik om uw leev, is slegts een doot,
Ia erger als de doot is mijn verdrietig leven,
Want al d' elend, en pijn die endigd met het leven,*

*Maar dit mijn leven kan niet enden door dees doot;
Twee schoone oogen die sijn oorsaak van mijn doot,
Die selve zijn terstond weer oorsaak van mijn leven,
Vermengend' op dees wijs' de doot soo met het leven,
Dat ik op een tijt proev' het leven, en de doot.*

*Gun dan O schone, my in 't end een beter leven,
Soo gy wilt dat ik leef of, wel een andre doot,
Bekeer uw van een hert dat kouder is als loot,
Want ik niet leven kan wanneer ik soo moet leven.*

d'Onveranderlike.

Voyx: *Boure.*

Schoon gy my haat,
En snelder als de stroomen
Vliedt voor mijn oogen heen,

En noyt mijn tranen, of gebeen
Laat in uw killig hertje komen,
Schoon dat uw koelheyt, en afkeerigheden
My lijden doen de onverdraaglijkste pijn,
Soo sult gy nog van my gepresen zijn,
En overal bemint, en aangebeden.

Sonder beraat
Of eensjes om te kijken
Koos ik blijdelijk
Uw voor een Alexanders rijk
Om ed'le liefde te doen blijken;
Een opslag van uw' overschoone oogen
Is my veel waarder als enig konings staat,
Een vonkje van uw minnelijk gelaat
Is magtig al mijn traantjes op te droogen.

'k Wil, nog ik kan
Uw immermeer verlaten,
Al handelt gy soo wreedt
Mijn hert dat van geen ontrouw weet,
Het sal uw evenwel noyt haten,
Schoon gy my dompelt over 't hoofd in plagen,
En op de minne pijnbank leyt, het geluk
Van uw te sien kan als de Son mijn druk,
De wolken van mijn ongeval verjagen.

Bedenking

Stemme: *Men pluk het bloemtje.*

SAI een verniewde smert
Van liefde my beknellen?
En éwig uyt mijn hert
Die schoone Philis stellen?
Zou mijn boesem dan weer hellen
Na de min van Clorimeen,
Ik my wedërom begeven
Op haar los gená te leven?
Neen! o Neen!
'k Heb te veel van haar geleen,

s' Hoorde noyt na mijn gebeen.
'k Heb te veel van haar geleen,
s' Hoorde noyt na mijn gebeen.
Philis beheerst mijn siel,
Philis verheugt mijn leven
Dit hert dat mijn geviel
Sal't mijn ook noyt begeven,
Sy is altoos trouw gebleven,
En daar gy waart wreed van aart,
Draagt zy toegenegene sinnen,
Sy wil wel weerom beminnen
Heel mewaardt,
En geseggelijk van aart
Van de Goon voor my gespaart.
Heel geseggelijk van aart

Van de Goon. &c.

Denk dan o! trotze niet,
Dat uw vermogend' oogen
Met haar ontsien gebiedt
Yet meer op my vermogen,
g'Hebt my al te seer bedrogen,
't Is genoeg van uw fenijn,
'k sal dog Philis noyt verlaten,
Uw berouw kan nu niet baten
Leer o leer,
Leer o leer leer dan van mijn,
Hier na voorsigtig zijn
Leer o leer leer dan van mijn
Hier na voorsigtig sijn.

De bekeerde.**Stemme: *Menuét.***

O wonder!
Hoe konder
Soo dwaas' een gedagte
In my vernagten
Van de minne-pijn?
Ik meende vastelijk
Dat het waar lastelijk
Gekluystert in de minne-boey te zijn,
Ik dagt die banden
Sijn my tot schanden
De min is enkel slaverny, en pijn.

Ik lagte,
Ik agte
Hem onder de gekken
Die sig liet trekken
Tot soo sotten daat,
Dog uw bevalligheyd,
Dog uw liefalligheyd
De soete sedigheyd van uw gelaat
Leert aan my heden
Heel wel te vreden,
Dat alle wellust in de min bestaat.
Want als ik
De val-strik,
De liefde netten
Die Venus my setten

Om mijn hals bevond,
Soo kust ik datelijk
Heel onversadelijk
De schoone banden daar sy my me bond,
Sy heeft mijn sinnen
Verligt van binnen
Soo dat ik vreugd gevoele in mijn wond,
 Wanneer ik
Dat sweer ik
Eerst sag uw lonken
Soo was straks dronken
Mijn verliefte gemoet,
En als ik nu ook al
Uw somtijts by geval
O Suveraine van mijn siel ontmoet,

Soo sijn mijn sinnen
Ontroert door minnen
En 'k voel de liefde in mijn kokend bloed.
Waar hene
Climene?
Ag! schoon gy soo koel sijt
Gy nogtans mijn doel zijt
In de liefde baan,
Ik sal onendelijk
Altoos bestendelijk
Uw schoone oogen ned'rig bidden aan,
En door mijn smeken
Uw hertje breken
Tot gy my sult met volle vreugd versaan.

[Philis siet my wel verdwijnen]***Voix: Se ben' ved' o vita mia.***

PHilis siet my wel verdwijnen.
Dog se lagt om al mijn pijnen,
't Barze ding valt my soo hard, en soo wreed,
Dat het groeyt in al mijn leed
Het haat my,
Het smaat my,
Het quelt my,
Het knelt my,
En ik ben al wel te vreden,
Het nijpt my,
Het knijpt my,
Het bant my,
Het brandt my,
Ia 't moort my, en sonder reden.

d'Ontwapende Min.**Toon: *La belle Isabelle.***

DE Min van vliegen afgemat
Laatst op een hete-dag,
Wanneer hy Cloris sag,
Die doen by een beekje sat
Quam met een soete lag
Blymoedig sonder dralen
Van boven nederdalen,
En kroop by haar boezem in
Alwaar hy vol van lusten,

Sijn poes'le slaapsté kuste,
En bly en wel te moe
Deed hy sijn oogjes toe.

2. Soo dra als sy dit merkte aan
Soo lagte sy der om,
En sey gy zijt voortaan
Overwonnen, en gevaan
Ik sal u leeren kom;
Met namse sijde bandjes,
En bond hem bey zijn handjes,
En sijn vleugeltjes te gaad;
De Min schoot uyt sijn droomen,
En vol van angst, en schroomen
Riep hy och laas wat raad!
Ik bid om lijfsgenaad.

3. Neemt seyde hy vry mijn pijl, en boog
Mijn wapen-tuyg gevaan,
Ik vlieg voort na om hoog,
'k Sal noyt komen in uw' oog
Soo gy my wilt ontslaan;
Sy nam het en mewaardig
Ontbond s'het Goodtjen vaardig
Dat eertijts andre bond,
Van dees tijt zijn de schigten,
Daar yder voor moet swigten
Geschoten uyt de boog
Van Cloris quetsend oog.

De verliefde.**Voix: *Ballét Brandes.***

WAt reen
Clorimeen!
Seg waarde Sielvoogdesje,
Houd u oog verblind?
Dat gy o, moorderesje
My die u bemint
Schuwt gelijk een angstig hind,
Sult gy dan noyt voortaan
Mijn onbeveynsde liefde gunstig nemen aan?
Sult gy dan niet

Eenmaal het verdriet
Enden daar gy my in siet.
Uw mond
Die my wond
Laat die my ook genésen,
Laat mijn bleek gesigt
Waar uyt gy klaar kunt lesen
d'Oorsaak van mijn smert
Harde u eens gaan aan 't hert,
Al valt gy nog zoo wreed
Hem die uw noyt aandede' het alderminste leed,
Soo kan hy niet
Haten u gebiedt
Mint slegts maar een ander niet.
De tijdt

Schoonse slijt
Het yser, en metaal, en
Sal noyt mijne min
In maat van tijd bepalen,
Schoon ik leefde heen
Duysend éwen agter een,
Soo sal uw soet gelaat
Dat in mijn hert na 't leven uytgeschildert staat,
Schoon gy te leur
Stelt mijn minnekeur
Noyt verschieten van koleur.
Ja alwaar
Ik aldaar
Nieuw Zemblaas bergen rijsen
Stijf verkleumt van koud,

Daar 's menschen hert most ysen,
Schoon ik my bevand
In des winters vaderland,
En dat de noordse beer
Een reeks van norse vlagen op my storte neer,
Soo soud de gloed
Die de liefde voed
Noyt bekoelen in mijn bloed.

O Min!

Die my in
Soo soeten hegnis stelde
Mag standvastigheyd
Mag liefde niet meer gelden,
Geeft gy sulck bescheyd,
Een die voor u voeten leyt?

Is deugt en trouw te saam
By Goden nog by menschen niet meer aangenaam?
Wordt niet gekroondt?
En met min beloont
Hy die trouwe liefde toont.
En sal
'twreed geval
Het noodlot steeds verbolgen
Mijn opregt gemoedt
Te vuur en swaard vervolgen?
Valt het dan soo soet,
't Moorden van onnoozel bloedt?
Soo weet soo weet nogtans
Mijn suyvre vlam te dooven daar toe is geen kans,
'k sterv 'k sterv veel eer,

Leyt mijn hoop ter neer,
Manlijk op het bed van eer.
Lavs in amore mori.

Geboorte-lied.

Stemme: *La Lande.*

WY drie gesellen
Op dees wijs geéquipeert
Komen uw een saak voorstellen
Die wel diend' gepraktiseert,
Wy en wenschen niet met al
Schoon verjaart u jaargetal
Want wat kunnen wy dog wenschen?

Schoonheit? rijkdom? j' hebt het al.

2. Maar 't doet ons wonder
Daarje bent soo braven maagt
Datje niet gaat kruypen onder
By een quant die u behaagt,
Datje nog niet bent gegept
Daarje soo veel vryers hebt
Meerder als een bed'laar duyten,
In een kermis onderschept.
3. Vraag by de ry om
Voor ons drien staan wy vast,
Dogje bent daar niet eens bly om
Schoonje nergens mis en tast,
'k Raad'tje nogtans als een vriendt
Die het heel wel metje miendt

Dat een oogenblik te wagten
In der daat je niet en dient.

4. Wiert menig meysje
Het maar half zoo veel gevraagd,
Og, sy had haar maagde vleysje
Lang al aan een man gewaagt,
Maar je bent een spijtig dier
't Schijnt je agt het geen plaisier,
En daarom soo obstinaatjes
Lagje met het minnevier.
5. Wy souden stoffen
(Waarje aan dat oor niet doov)
Op het huwlijk, maar als Moffen
Swijgen wy om 't kleyn geloov,
Dog kom vraag dees jonge lien

Dese sullen 't uw bedien,
Wat voor oversoete geuren
Datter in den egt geschien.

6. Wel heeregouwen!

Houdje dan soo stijfjes regt?
Wilje dan perfors niet trouwen?
Wel, soo gun ons dit dan slegt
Dat wy jaarlijks op uw taart
Vroolijk sullen zijn vergaart,
En van aaltje mogen singen,
Hey, blijf dan vry ongepaart.

[Knaapje kom geefme nu eensjes een soen]

Toon: *Weest overschoon herderinne gegroet.*

- KNaapje kom geefme nu eensjes een soen
 Dat kunje wel buyten je schade doen!
 Trek-pleystertje van mijn sinnen
 Mijn honing soete meyd,
 Kan ikje dan niet ontginnen?
 Is 't al vergeefs gepleyt.
2. Och warenwe samen in een gestremt
 Och stakenwe samen in een hemd,
 Of sliepenwe onder een laken
 Ik kuste jou duysendmaal
 Byget het zoudje vermaken

- Te komen op sulken baal.
3. En dat jou hertjen een mispeltje waar
De koop was zonder een makelaar klaar
Maar schoon mijn traantjes leken,
En rollen mijn wangetjes neer
Je lagt om alle dit preken,
En bedelen langs hoe meer.
 4. Maar hey wat brus me dit spijtige dier
Hou daar dat geltje nu met een swier
Dewijlje dog niet met vrede
Als vrind my laat begaan
Soo doen ik jou hier ter stede
Courage den oorlog aan.
 5. Eerst waarje zoo karig soo sparig op een
En nu ben ik met geen een te vreen

Nu wil ik een halfdosijntje:
Kom hier mijn soete meyd
Sie soo mijn rooselijntje
Dat komt van vijsigheyt.

6. Soo neemt men eens van sijn vyand wraak
Soo voert men den oorlog met vermaak
Wie soud dog kunnen misprijsen
Jou lekkere poesele vleys
Derhalven sal ik ook kiezen
Dees oorlog voor de peys

Allachende de Waarheyd.**Voix: Menuét.**

ALs ik sag uw oog, uw mond, uw wangen
Philis was ik aanstonds uw gevangen,
Nauwlijks was ik onder schoot gekomen
Of 'k heb 't loot al in mijn bil vernomen.

'K sitter in tot boven aan mijn ooren
Nog begeert gy my niet eens te hooren,
Sal men een gevangen man; o schanden,
Dan soo lelijk handelen, en tanden?

Kan uw hooge moed dan niet wat dalen
Sult gy nooyt het minne bakseyl halen?
Soo moet ik my pakken uyt uw oogen
Want ik kan die oogen niet gedoogen.

Als ik even op u sta te loeren
Raakt my 't hele lijf in rep en roere,
'K woud wel om mijn halve patrimony
Dat ik noyt gesien had uwe trony.

'K meenje dikmaal wel de sak te geven
Maar ik moet'er t'elkens weer voor kleven,
Uwe schoonheyd staat by dag' en nagten
Onuytwisselijk in mijn gedagten.

Wrede Philis wel hoe lang hoe lange
Sult gy my het leven maken bange?
Heb ik uw dan immermeer kom seg meyt

Ergens wel een strootje in de weg leyt.

'K sit om uw gedurig te druylooren
Geen vermaak kan my voortaan bekooren,
't Hele leven dat ik om uw leve
Wil ik voor een olykoek wel geven.

'k Heb nog lust nog trek tot enig eten
Braden-bout nog hoen dra van de speten,
't Smaakt my of ik lik aan ene vaatdoek
Gy alleen sijt het van wien ik raad zoek.

Laat uw hert dan smelten uytverkooren
Blijv niet als een deur soo stijf bevrooren,
Laat ik door en door getrouwen minnaar
Eenmaal sijn uw schoonheyds overwinnaar.

VERmaaklijk nagje lieflijk duyster
Spijt helder middag ligt der son,
Dat my die schoon' in al haar luyster
Dat soete hert mijn levens bron
Vergunt t'aanschouwen, vroolijk uurtje
Waar in ik d'edle Clorimeen,
Aanstookstertje van 't minnevuurtje
Na soo veel traantjes en gebeen
Omhelsen sal, en na lang borgens
Eens wierook offren aan't altaar
Van Cijtheré, en soo veel sorgens
My endlich vry sie van 't gevaar
Der minnezee, waer in... maar wrede,
Waar toeft gy na? helaas dus flaaw,

Waarom ontsegt gy my dees bede,
En weyert my de honingdaaw?
Het ambrosijn van uwe lipjes,
De nectar van die malse mond,
Uyt welkers roosgelijke tipjes
Alleen vloeyt balsem voor de wond,
Waarom misgunt gy my de asem
Dier geur'ge mond die 't flawe hert
Weer laaft en aanqueekt met een wasem
Die Sabaas kostle reuken tert?
Ik smeek uw om de sonne stralen
Uws voorhoofds, om uw suvre schoot
En mond die 't purper na kan malen
Ja steekt de loef van Tyrus root,
Ik bid uw om d'albaste boesem,

En 't hair dat swierend sagjes streelt
Uw roosekaak, het lely bloesem,
En 't keeltje dat soo lieflijk queelt!
Albastersteen hebt mededoogen;
Maar 'k sterv mijn ziel, oh ja ik sterv
De traantjes rollen uyt mijn oogen
Langs wangen neer, die doods van verv'
Getuygen sijn van pijn, weg droppen
Haar hert is van onmeukbaar steen;
Ag kuntge soo uw hert toestoppen,
Voor liefde helaas! waar wil dit heen?
Help Venus, help Cupido! Goden!
Ik sterv eerlang, ja overlang
Mijn ziel om haar sterft duysend dooden,
Laat los my eenmaal uyt de prang

De minneschroeven Moorderesse
Die 'k egter aanbid, buyg uw sin
Wilt schoone nu mijn vlammen leschen,
Verkoel mijn overhête min.
Soo schudd' ik mijn verlegen sugjes
Ter krop uyt, en mijn sieltj' in nood
Verstikkend in haar ongenugjes
Stond op de oever van de dood,
Wanneer sy innerlijk bewogen
Haar straf gemoed ter neerleyd, en
Met halve traantjes in haar oogen
Dus lieflijk quam tot Mins-beken,
Met meer dan menschelijke reden
Seyd sy ag 'k ben het veynsen moe
Mijn halve ziel wees wel te vreden

Heel Clorimeen die komtje toe.
Dit seggend vloog sy als een musje
Van selfs tot my, en veylt aan my,
Een onbeveynst, en weeldrig kusje,
Waar op ik in haar armtjes gly,
'k Omhels haar, sy omhelst my weder,
'k Omarm haar lieve blanken hals,
Ik druk, ik streel, ik kus haar teder
't Sneew van haar boesem murw, en mals,
Haar poes'le armen ende handen,
'k Val voor haar neder op mijn knie,
En boeym' aan Venus lieve banden
Verlekkert als de honingbie
Vloog ik door Cypris lust priëlen,
En dronk uyt roosen van Hymé,

Dat selv geen Goden soud vervélen,
Te gast op meer dan aards bankét
Wat heb ik niet al lekkernyen
Geproevt? terwijl ik kleevede vast
Aan haren hals, en heet van stryén
Op nektar en ambroos te gast
In 't midden van mijn min, en 't blaken
Van 't minnevuur, de violet
En lely plukte van haar kaken
Van hals snewit, en sonder smet;
Verdubbelend ons lieve lusjes,
Haar loddre oogjes heen en weer
Belonkten mijne dart'le kusjes.
Vermaaklijk nagje keer ay keer!
Ons voor de twede maal beschyn
Soo sullen wy ontstervlijk zijn.

[Gy draagt in uwe handen]**Wijse: *Aan een van Idaas beken.***

- GY draagt in uwe handen
Een felle minne-toorts,
Die yder een doet branden
In hété minnekoorts,
Wie dat gy maar komt raken
Doet gy blaken.
2. Maar die uw gaf dees schigjes
Tot quetsing van ons hert
Die deelden uw ook ligjes
Tot heling van de smert,
Haast kunt gy ons bevrijen,
Van dit lyen.

3. Waarom dan wilt gy lenen
 Waar uyt mijn hertseer quam,
 En quellen met het gene
 Is oorsaak van de vlam?
 Dewijl gy kunt doen enden
 Al d' ellenden.
4. Het bloemtje van uw jaren
 Terwijl het staat en groeyt,
 Wilt met een plukker paren
 Wanneer 't nog jeugdig bloeyt,
 Ey laet het niet verleppen
 Wilt uw reppen.
5. Gedenk niet dat het roosje
 Waar op gy uw verstout
 Gedurig soo haar bloosje,

En aardig purper hout,
Neen 't geen m' in haar quam prijsen
Salt verliesen.

6. Gedenk ook niet soo lange
Als gy ons hier blijft by
Het bloosen van uw wangen
Uw wesen even bly
Uw schoonheid steen en muuren
Sal verduren.
7. Al spant gy nu de kroon, en
Al zijt gy rijk van geur
De jaartjes noyt verschoonen,
Maar rooven uwe kleur,
Wel laat dan 't bloempje pluyken
Van syn struyken.

8. Soo lang de min komt stralen,
 En sluypt uyt uw gesigt,
 Soo lang wy ook inhalen
 Het minnelijke ligt
 Uyt uwe loddre oogjes
 Met veel toogjes.
9. Maar als uyt onse oogen
 Uw schoonheit weg gaat vlien
 Dan sult g'helaas bedrogen
 Te laat uw dwaasheyt sien,
 Dan sult gy nog beklagen
 D'eerste dagen.

Op de verjaardag van Juffr. n.n.

ROemwaarde Silvia soo lang
Uw bloeyend leven gaat sijn gang,
En sluyt de jarelijkse ringen
Van uw geboorte tijd, sal 'k singen
De dag die eerst bragt aan den dag
De parel die verborgen lag,
Aanbiddende de goede uur
Die eerst het minnelijke vuur
Sag uyt uw aansigt nederstralen.
Wat pen wat konst penseel kan malen
Het wonder werk van vrouw Natuur,

De schaarsheyd maakt de paarden duur,
De septer en de goude kroon
Sijn Juno koningin der Goon
Haar errivdeel, maar koningrijken
Die moeten ver voor deugden wijken,
Minervaas hand, voegt best de lans,
Maar Flore en uw de roose-krans,
Een Venus past de gulde riem
Kupied' en uw de minne-priem
Kupido quetst met pijl, en boge
Maar gy, met schigjes uyt uw oogen
Waar mé gy soo veel vryers wondt,
En dog maar een genésen kondt
Laat vry een ander onbedagt
Gaan om een kostelijke vragt

Na dees of gene weereld varen,
En leven op gená der baren
Om stenen die men edel noemt,
Om paarlen soo hoog beroemt
Van 't menschelijke misverstand,
Die lust trekt ons niet uyt dit land
Alwaar een Parel schoon van aart is,
Die meer als duysend andre waard is,
Die met haar luyster en waardy
Het goud en siilver streeft voorby.
O Parel van de soete jeugt
Die gisteren nog waart vol vreugt
Ter bruyloft tafel aangeseten
Het kan uw dog niet sijn vergeten,
Hoe bly en vroolijk dat die bruyt

De blijfchap sag ten oogen uyt.
Kom volg haar op dit soete spoor
Waar in s' uw soo belust ging voor,
Boots na dit levendig exempel
Hebt endlich deernis met uw drempel,
En klopper die dog nimmer rust,
En van elk een werdt afgekust
Ter liefde van uw lieve maagt,
Daar menig blawe scheen' om draagt.
Maar evenwel indien gy voort
Wilt luystren na mijn les, en woort,
En jaagt uw al te wreede sinnen
De wreedheid uit de sagtheid binnen,
Soo opent noyt je hert of deur
Voort't - - - - -

**Vermaning,
aan
Juffr. N.N. op haar Geboorte-dag.**

SOet aard' en waarde...
Die onder 't vrindelijk bevél
Van uw begogelende oogen
Ruym duysend herten kommandeert
Die (schoon men 't nimmer wil gedoogen
In Holland) suyvereyn regeert.
Die (als uw minnelijk gelaat
Maar even wat betrokken staat)

Benemen kunt de lust tot leven,
Of tot de dood de vrijer wondt,
En die het leven weer kunt geven
Door 't geven van uw roosemond.

Vergeev de onvolmaakte pligt
Dit al te reukeloos gedigt
Het los bestaan van een poeetje
Dat nog in 't A B C boek leert,
En van sijn leven niet een sch.. tje
Met rijmen heeft geprospeereert.

Dat hy, dewijl de snelle tijt
Maakt dat gy weder jarig sijt
Uw wat vermanen kom, en stigten
Niet als een quaker of mennist
Maar als een vrijer onderrigten.

Ten einde gy uw niet vergist.
Hoe dat gy denken moet voor heen
Dat al wat schoon was haast verdween
Hoe dat de tijd dient waargenomen
Wanneer s' ons aanbiedt lekkerny
En dat de jaartjes noyt weer komen
Die eens het deurtje sijn voorby.

Hoe dat de aangename lent
Haar fleur verliesen moet in 't end,
En gy die nu soo trots de herten
Door ene lonk met vuur vervult,
En yder pijn aandoet, en smerte
Uw 't nog te laat beklagen sult.

En seggen oversotte daat!
Wanneerge voor de spiegel staat

Waar sijn de roosjes van die wange
Waar sijn die oogen ijders vreugt
Die soo veel herten konden vangen
O trots, en onbezonnen jeugt?
Waarom dog had ik niet die sin?
Die 'k tegenwoordig wel heb, in
Mijn jong', en wel gewilde dagen
Ik waar soo spijtig niet geweest
Ik had 't soo lang niet laten vragen
Hoe quam ik soo verkeert van geest?
Dierhalven! aardig jufferdier!
Dat nu nog koel, en sonder vier
De min en minnaars gaat veragten
Wees niet voortaan soo straf van aart
Belag niet meer hun pijn en klagten

Die eer medoogentheyd sijn waardt.
Maar laat geseggelijke maagt
Aan een die trouwe liefde draagt
't Gewenste ja woort soetjes slippen
Giet hem door uw korale mond
De honing dauw van uwe lippen
d' Opregte balsem in sijn wond
'k Wensch dan goedaardige voogdés
Dat gy wat agt slaat op mijn lés
Op dat na korte tijd verstreken
Een vrijer (waar toe lang gebeyt)
Uw met wat anders mag besteken
Dat hier niet past van my geseyt.

Op de Verjaar-dag van Juffr. n.n.

Liefwaarde nigte brave meyt
Waarom soo menig vrijer pleyt
Met deerlijk sugten en met smeken
Die noyt uw stalen hert laat breken
Dewijl gy heden sijt verjaart,
Soo dient nog pen nog inkt gespaart
Om yts tot uwe lof te schrijven,
Al soudjer ook je poort aan vrijven
't Was eers genoeg voor mijn gedigt.

Ja 'k hield ten hoogsten my verpligt
Soo dit papier mogt sijn bepeerelt,
Van d'alderschoonste n.. s der weerelt
Hoor dan gy sijt met wijsheyt schoonheyt &c.
Begaaft ver boven de gewoonheyt
Gy sult.. sagt best ik het hier laat,
Ik ben te slegten potentaat
Te sobren knegt om dus vermeten
Uw waardigheden uyt te meten
Ik doe alleen maar dese wensch,
En daar me hebje ook weg je tens.
Dat sonder verder quaadts vreesen
De sware wond haast mag genesen
Die g'in dat blanke armtje draagt
En g' in een hondert jaar niet klaagt.

Aan Juffr. n.n. op desselfs verjaardag.

Schoon dat ik heb veel van mijn kruyt verschoten,
Mijn winkeltje met vaarsen toegesloten,
En weinig meer in dese waren doe
Schier opgedroogt gelijk een gelde-koe,
Om dat in lang de hondse sang-godinnen
My niet wat gaven van haar nat te ninnen,
Soo kon ik egter niet na laten, of
Wanneer ik kreeg so aangenamen stof,
Wanneer ik hoorde soete *Pieternelle*
Hoe dat de tyd met haar bedrieglijk' elle

Uw weer een jaartje toegemeten had,
Of ik teeg datelijk soo op een pad
Om spijt Apol, en al sijn oude Musen
Mijn hersenen wat nader uyt te pluysen,
En met wat rijmen uw te pakken aan
Die over beyde sijden qualijk gaan,
Om uw te maken, soo het na mijn wenschen
Mogt lukken de gelukkigste der menschen,
En te betoonen, hoe het by me lag
Met vroolijkheid op uw geboorte-dag.
O jonge Juffer welkers rooseblaadjes
Aan 't openen sijn, gy die de lente paadjes
Betreedt, die wel geneuglijk sijn maar kort,
Die lekkre kost voor brave vrijers wordt;
Uw wensch ik (om eens op mijn text te raken)

Dat gy in tijds goe agt geeft op je saken
Schoon datje daar nog weinig werk af maakt,
En 't aan je koude kleeren niet eens raakt
Het salje egter om 't wat te bekorten
(Dat wed ik) noyt aan kleur van vryers schorten.
Je krijgt eerlang een menigt' omje heen,
En mogelijk aan yder vinger een
Ik wenschje 'n geen me daar juyst in den sin viel
Dat de Gesusteren aan 't levens spin-wiel
Uw willen sulk en langen gouden draad
Spinnen, dat daar het end van weg af gaat,
En schoonje komt een hondert jaar te leven
Dat het gebit je nimmer ga begeven,
En noyt van doen hebt tot je groot geluk
Het alderminste stokje ofte kruk;

Ook datje voor een hele kraam met brillen
Geen oortje ja geen duyt sult geven willen.
In 't kort dat alles mag soo wel vergaan
Dat je daar selver moet verstomt voor staan,
En seggen hoe is 't mogelijk hoe kant komen?
Ik had het immers soo niet kunnen droomen.
Nu diend'er nog soo vry al wat geseyt,
En op het cierend'igste uytgebreydt
Uw soeten-aart in welgemaakte leden
Uw geestigheid in ommegang en seden
Met al het geen dat uw soo minlijk maakt,
Maar beter ist dat werkje hier gestaakt
Dewijl het klaar leyt voor een yder open.
En 't ligt met my soo wel niet af mogt loopen
Dit ene blaadje (och wat praat ik hier)

Een hele riem imperiaal papier
 Wanneer ik al uw deugden opging tellen
 Was niet genoeg om alles daar te stellen,
 Ook breng ik dit nog tot verschooning by,
 En set het hier voor 't laatste in de ry
 (Mijn goede wil en mening onbesproken)
 Het snéwen heeft mijn aandagt wat gebroken.

**Gedagten in de lente,
*Vernieuwt uyt het latijn van Horatius.***

DOor is de winter: siet het lente-bloemtje spruyt
 Weêr tot de beemden uyt
 De weerd word weer jong als uyt het gráv verresen,

En krijgt een ander wesen,
Het bladerloos geboomt hult wêêr haar kalen kop
Met lov, en telgen op.
Het volle beekje schuymt met huppelende stroomtjes,
En kust de groene soomtjes.
De soete Gratien die leyden hand aan hand
Door 't aangename land
De nimphjes aan den dans, en tok'len onse sinnen
Tot vroolijkheid en minnen.
Soo leert het jaar gety door veel verwisseling
De menschen, genig ding
Voor onveranderlijk, en éwig hier te houwen,
Maar alles te mistrouwen.
Soo preekt het uurtje dat vast onse daagjes slijt,
Dat al het geen men siet

Waarom de maan sig wendt, en keert met korte kringen
Lijd sijn veranderingen.
Droom geen onstervlijkheid in yt het geen vergaat,
En weynig uren staat.
De sneew, de hagel en de vorst hoe streng ten lesten
Smelt voor het lawe westen.
De somer schopt de lent op een te wréden wijs,
En maakt haar bloemen prijs.
En nawlijks stort de herft haar milde schoot met vrugten
Of d'herft moet weder vlugten;
De stramme winter komt met al haar stuurs gesin,
En neemt het haartjen in.
De snelle manen schoon sy 't elkens sterven moeten
De schade weder boeten,
Sy steken met nieuw licht haar scherpe hoornen aan:

Maar, als wy eenmaal gaan,
Daar vroom' Æneas, daar de rijke Tullushéne
Met Ankus sijn verdwéne,
Wat schiet'er over, en wat komt'er van ons of?
Als schaduw, en wat stof.
Wie weet hoe 't boven by de Goden leyt beslóten,
Of sy wel eens vergrooten
Slegts met een enkle dag die ons beschijnen kom
Des levens klene som?
Leev onbekrompen dan soo lang 't uw mag gebeuren,
Laat d'ervgenamen treuren,
Als sy bevinden uwe kist een weynig hol,
En juyst niet streken vol
Dat gy daar selv af neemt voor uw, en goede vanden
Sal hunne klaaw niet vinden.

Als eens is afgeknipt des levens dunne draad
Mijn lieve vrind Torquaat,
En Minos over uw het vonnis heeft gestreken,
Komt kunst van wel te spreken,
Nog groote heiligheid, nog adel, schoonse was
Van Cekrops, yt te pas.
Diaan' de suster van Apol, most wel gedoogen,
En aansien met haar oogen,
Dat haar Hippolitus, soo kuyssen jongeling,
Ging daar het alles ging:
Daar Theseus schoot te kort hoe dappren held, hoe wakker
Doen hy sijn trouwe makker,
Sijn vrind Perithous woud' redden uyt de nood,
En strikken van de dood.

[O oude goude tijd]**Stemme: *Courante.***

O oude goude tijd
O gulden éew hoe blijd?
Hoe lieflijk was uw wésen
Het soet beleydt
Van uw onnooselheyd,
Elk leevde sonder schroom
De deugt was wellekoom
Men had geen quaad te vréesen
Geen giftig kruyt
Sproot tot de velden uyt
O soete dag!

Die noyt haar weerga sag,
Wanneer de goede aarde
Nog geen doornen baarde,
Doen nog in het gras
Geen slang verborgen was.

De weerd klonk van vreugt,
De beemden steeds in jeugt
Vol aangename bloemen,
De rooselaar
Vercierd' het gantsche jaar.
De beekjes vloeyden elk
Van suyker en van melk,
Wie kan de wellust noemen
Van eene lent
Die nimmer liep ten end"?

Geen hete son,
Geen gure winter kon
Met ongena de teere
Jonge spruytjes deeren,
't Westewindje rook
Na myrt, na thym, na krook.
O driemaal lukkig volk!
Wanneer geen wréde dolk.
U ed'le rust quam stooren,
Doen 't goud nog leyd
In diepe duysterheyd.
Het staal was niet gewét,
De klinkende trompét
Nog trommel liet sig hooren,
Maar ongewoon

- Dien harden oorlogstoon,
Versleten sy
Haar tijd in lekkerny,
In onbesproken weelde
Dien haar noyt verveelde
Onbekommert heen
En altijd wel te vrêên.
4. De jeugt ging sonder gal
Sig over berg en dal
Met eens gesinde sinnen
In 't lief saisoen
Vermeyden door het groen;
Geen ydel punt van eer
Vergiftigd' immermeer
De soetigheid van 't minnen,

- Het egt verbond
Had een volmaakte grond.
Geen eigenbaat,
Geen sugt, nog vuyjlen haat
Die d' oogen kan verblinden
Deed een minnaar vinden
Altoos hem bereyt
Een onbeweeglykheyd.
5. Volmaak te Philis geev
Dat eens dees éew herleev
Dees éew die mijn gedagten,
En teer gemoet
Streelt met een hemelssuot;
Van uw barmhertigheem
Godin, kan ik alleen

Dit groot geluk verwagten
Sonder uw is
Mijn leven duysternis
Ag overweeg
Mijn liefde eens ter deeg,
Beantwoord met verblijden
Al mijn droevig lijden,
Mijn standvastigheid
In edelmoedigheid.

